

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/30/2019
Identifikačné číslo spisu:	1109201587
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1109201587.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. F., bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. Petrom Vačekom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vázovova č. 9/A, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 31/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júna 2018 sp. zn. 14 Co 522/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. júna 2018 sp. zn. 14 Co 522/2015 v časti výroku, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 8.000 eur v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania a vec mu vracia v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) z 5. júna 2015 č. k. 12 C 31/2009-209 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 2.855,95 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 2.433,20 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal od žalovanej v predmetnom konaní, po upresnení žalobného návrhu, zaplata náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. vo výške 4.095,33 eur a náhrady nemajetkovej ujmy podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 165.969,59 eur. Náhrady škody sa domáhal z titulu nezákonného rozhodnutia (§ 4 zákona č. 58/1969 Zb.), za ktoré označil uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie priznal nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. vo výške výške 2.026,10 eur za stratu na zárobku a za trovy právneho zastúpenia zaplata advokátovi v súvislosti s trestným konaním vo výške 829,85 eur. Vo zvyšku okresný súd návrh žalobcu na náhradu škody zamietol. Následne pri určovaní výšky uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže odvolací súd mu uložil predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím

povinnosť, aby pri jej stanovení postupoval podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že podľa tohto ustanovenia výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, t. j. maximálne vo výške 50 násobku minimálnej mzdy. Keďže minimálna mzda v čase väzby žalobcu v roku 2003, podľa Vládneho nariadenia č. 400/2003 Z.z., bola 6.080 Sk (201,82 eur), predstavovala 50 násobok minimálnej mzdy sumu 10.091 eur, čo je 27,65 eur denne, a keďže doba väzby žalobcu trvala 88 dní, predstavuje náhrada nemajetkovej ujmy z titulu vykonanej väzby podľa názoru okresného súdu sumu vo výške 2.433,20 eur, ktorú žalobcovi priznal. Čo sa týkalo nemajetkovej ujmy uplatňovanej z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov činných v prípravnom trestnom konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nesprávny úradný postup orgánov činných v prípravnom konaní nepreukázal, pretože samotná dĺžka trestného konania neoprávňuje záver o zodpovednosti štátu za vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy. Uviedol, že keďže nemá v občianskoprávnom konaní o náhrade nemajetkovej ujmy právomoc preskúmať, či došlo v prípravnom trestnom konaní k prieskumu, žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. júna 2018 sp. zn. 14 Co 522/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 8.000 eur v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V ostatnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne postupoval pri určení výšky náhrady škody za stratu na zárobku ako aj náhrady škody z titulu vynaložených trov právneho zastúpenia a takisto mal za to, že vo zvyšku nárok správne zamietol. K ďalšiemu nároku, a to k náhrade nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáhal jednak z titulu nezákonného rozhodnutia, ale aj z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a správne konštatoval, že žalobca nebol pozbavený slobody zo žiadneho dôvodu uvedeného v čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a preto má podľa ods. 5 nárok na odškodnenie. Žalobca si v tomto konaní uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 5.000.000 Sk, pričom súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď síce poukázal na záver z uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 13. januára 2015 č. k. 14 Co 90/2012-193, ktorým bol viazaný, avšak súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy vychádzajúc z ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. neuviedol časové obdobie citovaného zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedenú vadu následne odstraňoval v odvolacom konaní krajský súd výzvou o oznámení iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom oproti inému právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že súd prvej inštancie nárok na náhradu nemajetkovej ujmy posudzoval podľa kritérií uvedených v ustanovení § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že vychádzal z iného časového obdobia ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 citovaného zákona, keď konštatoval, že podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa zákona č. 215/2006 Z.z. Takýto prístup by podľa názoru odvolacieho súdu poprel nielen prísľub úplného odškodnenia, ale spôsobil by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by aj porušením zákazu retroaktivity, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy 7.000 eur z titulu nezákonného rozhodnutia z 5. júla 2003 sp. zn. 2Tpr/68/03 o vzatí do väzby. Odvolací súd následne konštatoval, že v prejednávanej veci došlo aj k nezákonnému úradnému postupu v súvislosti so zbytočnými prieskumami od 3. februára 2003 do 27. júla 2007. V tomto období bolo platné ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31. decembra 2012, ktoré umožňovalo všeobecným súdom skúmať nesprávny úradný postup aj v konaniach iných súdov bez splnenia ďalšej podmienky. Až novela zavedená zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2013 ustanovila podmienku, že súd pri konštatovaní zbytočných prieskumov musí vychádzať z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieskumy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, alebo rozhodnutí ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Na daný prípad sa takáto zákonná podmienka ešte nevzťahovala, a preto súd prvej inštancie mal povinnosť skúmať vznik zbytočných prieskumov. Pokiaľ súd prvej inštancie

konštatoval, že prieťah v prípravnom trestnom konaní nebol konštatovaný prokurátorom ani nadriadeným vyšetrovateľom, je preto jeho záver nesprávny, pretože nešlo o preskúmavanie pokynu vyšetrovateľa, resp. preskúmavanie úkonov činných v trestnom konaní, ale o zistenie, či nárok žalobcu z titulu nesprávneho úradného postupu - prieťahy orgánov činných v prípravnom konaní boli v primeranej dĺžke vyšetrovania. Vzhľadom na vyššie uvedené zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov činných v prípravnom konaní sumu vo výške 1.000 eur.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, voči ktorému však bolo dovolacie konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku rozhodnutím súdu prvej inštancie z 28. novembra 2018 č. k. 12 C 31/2009-345 a zároveň aj žalovaná (ďalej aj ako „dovolatelka“), a to voči prvej časti výroku I., ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazal žalovanú titulom náhrady nemajetkovej ujmy uhradiť žalobcovi sumu vo výške 8.000 eur ako aj proti súvisiacemu výroku o trovách konania. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože mala za to, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi vo vyššej sume ako mu bola priznaná okresným súdom bez doplnenia dokazovania a rovnako nevysvetlil ani okolnosti, ktoré viedli k zvýšeniu náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu žalobcu bez doplnenia dokazovania a k priznaniu sumy 1.000 eur za nekonštatované prieťahy v prípravnom trestnom konaní, a to bez uvedenia následkov prieťahov na žalobcu. Nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti s dovolacím dôvodom v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovateľka videla pri riešení právnej otázky „určenia primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy po zohľadnení jednak iných hmotnoprávných predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, jednak judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcej sa obdobných prípadov“. Podľa jej názoru odvolací súd pri jej riešení nezohľadnil iné právne predpisy upravujúce finančné kompenzácie za spôsobené ujmy, ale ani relevantné rozhodnutia ESLP. V obdobných konaniach o náhradu škody a nemajetkovej ujmy nemožno priznávať neprimerané sumy, výška ktorých by v konečnom dôsledku bagatelizovala nároky priznávané podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z.z.“). Ujma spôsobená stratou života predstavuje najzávažnejší dôsledok, za ktorý zákon priznáva maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy a takáto ujma nemôže byť odškodňovaná sumou neporovnateľne nižšou ako v prípade ujmy na cti alebo povesti fyzickej osoby. Mala za to, že napadnutý rozsudok znamená odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú predstavujú rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 15/2012, 4 Cdo 171/2005, 6 Cdo 37/2012, 3 Cdo 7/2017, 3 Cdo 19/2018. V súvislosti s dovolacím dôvodom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP mala za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu zatiaľ nebola vyriešená otázka týkajúca sa právomoci všeobecného súdu pri rozhodovaní o náhrade škody posudzovať prieťahy, ku ktorým malo dôjsť v prípravnom trestnom konaní. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a podľa § 450 CSP vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala odložiť vykonateľnosť rozhodnutia v zmysle § 441 ods. 1 CSP až do rozhodnutia o dovolaní.

4. Žalobca sa k predmetnému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f/ CSP ako aj s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

10. Dovolací súd sa ako prvou zaoberal uplatnenou námietkou neprekúpatel'nosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorou podľa žalovanej došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Z dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúpatel'nosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúpatel'né.

13. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a

skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Žalovaná mala za to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi vo vyššej sume ako mu bola priznaná okresným súdom bez doplnenia dokazovania a rovnako nevysvetlil ani okolnosti, ktoré viedli k zvýšeniu náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu žalobcu bez doplnenia dokazovania a k priznaniu sumy 1.000 eur za nekonštatované prietahy v prípravnom trestnom konaní, a to bez uvedenia následkov prietahov na žalobcu.

15. Po preskúmaní veci sa dovolací súd stotožnil s námietkami žalovanej v zmysle uvedenej procesnej vady § 420 písm. f/ CSP a dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu v podstatných otázkach, od ktorých záviselo správne rozhodnutie veci v časti náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi za väzbu ako aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy priznanej mu za prietahy v prípravnom trestnom konaní, keď odvolací súd bez náležitého odôvodnenia zvýšil výšku nemajetkovej ujmy v oboch prípadoch bez toho, aby uviedol čo považoval za preukázané a čo nie, a na základe akých konkrétnych dôkazov pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme a jej výške dospel k záveru o rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

16. Dovolací súd podotýka, že odvolací súd vôbec nezohľadnil iné právne predpisy upravujúce finančné kompenzácie za spôsobené ujmy, ale ani relevantné rozhodnutia ESLP a rozhodnutia dovolacieho súdu. Podľa judikatúry ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko).

17. V dôsledku uvedeného je tak rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k napadnutým výrokom nepresvedčivé, nepreskúmateľné a nesplňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle zákonnej úpravy (podľa CSP § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 a 3), ktorá skutočnosť je sama osebe dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

18. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že žalovaná dôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, po zistení ktorej dovolací súd pristupuje k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd pripomína, že vada tejto povahy bola už podľa doterajšej právnej úpravy dôvodom, ktorý zakladal nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na závere, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti, dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). Tento záver považuje dovolací súd za naďalej aktuálny (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 5/2018).

19. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 2 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže

podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.